

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

24. november 2022*

Tühistamishagi – Ühine kalanduspoliitika – Määrus (EL) 2021/92 – Teatavate Euroopa Liidu vetes ja liidu kalalaevade suhtes teatavates vetes väljaspool liitu kohaldatavate kalavarude ja kalavarude rühmade püügi võimaluste kindlaksmääramine 2021. aastaks – Kalavarude ja mereökosüsteemide kaitsmine tehniliste meetmete abil – Artiklid 15–17 ja 20 ning artikli 59 teine lõik – ELTL artikli 43 lõige 3 – Võimu kuritarvitamine – Lojaalse koostöö põhimõte

Kohtuasjas C-259/21,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel 22. aprillil 2021 esitatud tühistamishagi,

Euroopa Parlament, esindajad: I. Liukkonen ja I. Terwinghe,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: S. Falek, F. Naert ja A. Nowak-Salles,

kostja,

keda toetab:

Euroopa Komisjon, esindajad: A. Dawes, A. Stobiecka-Kuik ja K. Walkerová,

menetlusse astuja,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja president K. Jürimäe, kohtunikud M. Safjan, N. Piçarra, N. Jääskinen (ettekandja) ja M. Gavalec,

kohtujurist: N. Emiliou,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 22. juuni 2022. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Euroopa Parlament palub oma hakis Euroopa Kohtul tühistada nõukogu 28. jaanuari 2021. aasta määruse (EL) 2021/92, millega määratakse 2021. aastaks kindlaks teatavate kalavarude ja kalavarude rühmade püügi võimalused, mida kohaldatakse liidu vetes ja liidu kalalaevade suhtes teatavates vetes väljaspool liitu (ELT 2021, L 31, lk 31), artiklid 15–17 ja 20 ning artikli 59 teise lõigu (edaspidi „vaidlustatud sätted“).

Õiguslik raamistik

EL toimimise leping

- 2 ELTL artikli 43 lõiked 2 ja 3 on sõnastatud nii:

„2. Euroopa Parlament ja nõukogu kehtestavad seadusandliku tavamenetluse kohaselt ning pärast konsulteerimist majandus- ja sotsiaalkomiteega artikli 40 lõikes 1 ettenähtud ühise põllumajanduse turukorralduse ning muud ühise põllumajanduspoliitika ja ühise kalanduspoliitika eesmärkide saavutamiseks vajalikud sätted.

3. Nõukogu võtab komisjoni ettepaneku põhjal vastu meetmed hindade ja maksude, toetuste ja koguseliste piirangute kehtestamise ning kalapüügivõimaluste kehtestamise ja eraldamise kohta.“

Alusmäärused

- 3 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. detsembri 2013. aasta määrus (EL) nr 1380/2013 ühise kalanduspoliitika kohta, millega muudetakse nõukogu määruseid (EÜ) nr 1954/2003 ja (EÜ) nr 1224/2009 ning tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EÜ) nr 2371/2002 ja (EÜ) nr 639/2004 ning nõukogu otsus 2004/585/EÜ (ELT 2013, L 354, lk 22); Euroopa Parlamendi ja nõukogu 19. märtsi 2019. aasta määrus (EL) 2019/472, millega kehtestatakse läänepiirkonna vetes ja sellega piirnevates vetes püütavate kalavarude majandamise ja nende kalavarude püügi mitmeaastane kava ning millega muudetakse määrusi (EL) 2016/1139 ja (EL) 2018/973 ning tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EÜ) nr 811/2004, (EÜ) nr 2166/2005, (EÜ) nr 388/2006, (EÜ) nr 509/2007 ja (EÜ) nr 1300/2008 (ELT 2019, L 83, lk 1), ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. juuni 2019. aasta määrus (EL) 2019/1241, mis käsitleb kalavarude ja mereökosüsteemide kaitsmist tehniliste meetmete abil ning millega muudetakse nõukogu määrusi (EÜ) nr 1967/2006, (EÜ) nr 1224/2009 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrusi (EL) nr 1380/2013, (EL) 2016/1139, (EL) 2018/973, (EL) 2019/472 ja (EL) 2019/1022 ning tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EÜ) nr 894/97, (EÜ) nr 850/98, (EÜ) nr 2549/2000, (EÜ) nr 254/2002, (EÜ) nr 812/2004 ja (EÜ) nr 2187/2005 (ELT 2019, L 198, lk 105), (edaspidi koos „alusmäärused“) võeti vastu ELTL artikli 43 lõike 2 alusel.

Määrus nr 1380/2013

- 4 Määruse nr 1380/2013 artiklis 2 on sätestatud ühise kalanduspoliitika eesmärgid.

5 Määruse artikkel 12 „Komisjoni meetmed mere bioloogilistele ressurssidele avalduva tõsise ohu korral“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Nõuetekohaselt põhjendatud tungiva kiireloomulisuse tõttu, mis on seotud mere bioloogiliste ressursside kaitset või mere ökosüsteemi ähvardava, tõendamist leidnud tõsise ohuga, võib komisjon liikmesriigi põhjendatud taotluse korral või omal algatusel võtta kooskõlas artikli 47 lõikes 3 osutatud menetlusega vastu viivitamata kohaldatavad rakendusaktid maksimaalselt kuuekuuliseks ajavahemikuks, et seda ohtu vähendada.

[...]

3. Enne lõikes 1 osutatud viivitamata kohaldatavate rakendusaktide esialgse kohaldamistähtaja lõppu võib komisjon juhul, kui lõikes 1 sätestatud tingimused on täidetud, võtta vastu viivitamata kohaldatavad rakendusaktid selliste erakorraliste meetmete kohaldamistähtaja pikendamiseks maksimaalselt kuue kuu võrra, mis jõustuvad kohe. [...]“.

6 Määruse artikkel 13 „Liikmesriigi erakorralised meetmed“ võimaldab liikmesriikidel võtta erakorralisi meetmeid, et vähendada liikmesriigi jurisdiktsiooni või suveräänsete õiguste alla kuuluvates vetes toimuva püügitegevusega seotud tõsist ning viivitamatut reageerimist nõudvat ohtu mere bioloogiliste ressursside kaitsele või mere ökosüsteemile.

Määrus 2019/472

7 Määrusega 2019/472, mida on muudetud määrusega 2019/1241 (edaspidi „määrus 2019/472“), kehtestatakse läänepiirkonna vetes ja sellega piirnevates vetes püütavate kalavarude majandamise ja nende kalavarude püügi mitmeaastane kava.

8 Selle määruse artikli 8 lõikes 2 on sätestatud, et kui teadusnõuannetest nähtub, et artikli 1 lõikes 1 osutatud mis tahes kalavaru kudekarja biomass ja norra salehomaari puhul arvukus on teatavast väärtustest väiksem, võetakse täiendavaid parandusmeetmeid, et tagada asjaomase kalavaru või funktsionaalse üksuse kiire taastumine maksimaalse jätkusuutliku saagikuse tagamiseks vajalikust kõrgemal tasemel. Lisaks nähtub sellest sättest, et nende parandusmeetmetega võib asjaomase kalavaru või funktsionaalse üksuse sihtpüügi peatada ja kalapüügivõimalusi vastavalt vähendada.

9 Määruse artikli 8 lõike 3 kohaselt võivad selles artiklis osutatud parandusmeetmed olla määruse nr 1380/2013 artiklite 12 ja 13 kohaselt võetud erakorralised meetmed ning määruse 2019/472 artikli 9 kohased meetmed.

10 Määruse 2019/472 artikli 9 lõikes 1 on sätestatud:

„Komisjonil on õigus võtta kooskõlas käesoleva määruse artikliga 18 ja määruse [nr 1380/2013] artikliga 18 käesoleva määruse täiendamiseks vastu delegeeritud õigusakte järgmiste tehniliste meetmete kohta, mis ei ole hõlmatud [määrusega 2019/1241]:

- a) püügivahendite omaduste spetsifikatsioonid ja nende kasutamise kord, et tagada või parandada selektiivsust, vähendada soovimatut püüki või minimeerida kahjulikku mõju ökosüsteemile;
- b) püügivahendite muudatuste ja lisaseadmete spetsifikatsioonid, et tagada või parandada selektiivsust, vähendada soovimatut püüki või minimeerida kahjulikku mõju ökosüsteemile;

- c) teatavate püügivahendite kasutamise ja püügitegevuse piiramine või keelamine teatavates piirkondades või teataval ajavahemikel, et kaitsta kudevaid kalu, kalavarude kaitseks kehtestatud alammõodust väiksemaid kalu ja mittesihtliike või minimeerida ökosüsteemi kahjustamist, ning
- d) käesoleva määruse kohaldamisalasse kuuluvate kalavarude kaitseks alammõõtude kehtestamine, et tagada mereelustiku noorisendite kaitse.“

Määrus 2019/1241

- 11 Määruse 2019/1241 artikli 1 kohaselt on selle eesmärk kehtestada tehnilised meetmed seoses mere bioloogiliste ressursside püügi ja lossimisega, püügivahendite tööpõhimõtetega ning püügitegevuse ja mereökosüsteemide vastasmõjuga.
- 12 Selle määruse artiklis 10 „Kala- ning karbi- ja koorikloomaliigid, kelle püüdmine on keelatud“ on sätestatud:

„1. [Nõukogu 21. mai 1992. aasta direktiivi 92/43/EMÜ looduslike elupaikade ning loodusliku loomastiku ja taimestiku kaitse kohta (EÜT 1992, L 206, lk 7; ELT eriväljaanne 15/02, lk 102)] IV lisas osutatud kala- või karbi- ja koorikloomaliikide püük, pardal hoidmine, ümberlaadimine või lossimine on keelatud, välja arvatud juhul, kui vastavalt kõnealuse direktiivi artiklile 16 on tehtud erandeid.

2. Lisaks lõikes 1 osutatud liikidele on liidu laevadel keelatud püüda, pardal hoida, ümber laadida, lossida, säilitada, müüa, esitleda või müügiks pakkuda I lisas loetletud liike või liike, mida on keelatud püüda muude liidu õigusaktide kohaselt.

[...]

4. Komisjonil on õigus võtta kooskõlas artikliga 29 vastu delegeeritud õigusakte, et muuta I lisas esitatud nimekirja, kui parimad kättesaadavad teaduslikud nõuanded osutavad, et seda nimekirja on vaja muuta.

[...]“.

- 13 Määruse artikli 15 „Piirkondlikud tehnilised meetmed“ lõikes 2 on ette nähtud:

„Asjaomaste kalapüügipiirkondade piirkondlike eripärade arvesse võtmiseks on komisjonil õigus võtta kooskõlas käesoleva määruse artikliga 29 ja määruse [nr 1380/2013] artikliga 18 vastu delegeeritud õigusakte, et [V–XI ja XIII lisas] sätestatud tehnilisi meetmeid muuta, täiendada, kehtetuks tunnistada või nendest erandit teha, sealhulgas rakendades lossimiskohustust määruse [nr 1380/2013] artikli 15 lõigete 5 ja 6 kontekstis. Komisjon võtab sellised delegeeritud õigusaktid vastu ühise soovitusel, mis esitatakse kooskõlas määruse [nr 1380/2013] artikliga 18 ja käesoleva määruse III peatüki asjakohaste artiklitega.“

- 14 Määruse 2019/1241 artikli 29 „Delegeeritud volituste rakendamine“ lõikes 6 on sätestatud:

„Artikli 2 lõike 2, artikli 8 lõike 3, artikli 10 lõike 4, artikli 12 lõike 2, artikli 15 lõike 2, artikli 23 lõigete 1 ja 5, artikli 27 lõike 7 ja artikli 31 lõike 4 alusel vastu võetud delegeeritud õigusakt jõustub üksnes juhul, kui Euroopa Parlament või nõukogu ei ole kahe kuu jooksul pärast õigusakti teatavakstegemist

Euroopa Parlamendile ja nõukogule esitanud selle suhtes vastuväidet või kui Euroopa Parlament ja nõukogu on enne selle tähtaja möödumist komisjonile teatanud, et nad ei esita vastuväidet. Euroopa Parlamendi või nõukogu algatusel pikendatakse seda tähtaega kahe kuu võrra.“

- 15 Määruse 2019/1241 I lisas on esitatud liigid, mille püük on keelatud – nii nagu on osutatud selle määruse artikli 10 lõikes 2.
- 16 Määruse VI lisas on loetletud loodepiirkonna vetele kohaldatavad tehnilised meetmed.

Määrus 2021/92

- 17 Nõukogu võttis määruse 2021/92 vastu ELTL artikli 43 lõike 3 alusel.
- 18 Määruse põhjendused 55–59 on sõnastatud järgmiselt:

„(55) [Rahvusvahelise Mereuurimise Nõukogu (ICES)] 2021. aastat puudutavas nõuandes osutatakse asjaolule, et Keldi mere tursa ja erlangi varud on väiksemad kui [biomassi piirangu piirväärtus (B_{lim})]. Nende varude jaoks sätestati konkreetset heastamismeetmeid juba vastavalt [nõukogu 27. jaanuari 2020. aasta määrusele (EL) 2020/123, millega määratakse 2020. aastaks kindlaks teatavate kalavarude ja kalavarurühmade püügi võimalused, mida kohaldatakse liidu vetes ning liidu kalalaevade suhtes teatavates vetes väljaspool liitu (ELT 2020, L 25, lk 1)]. Nende meetmete eesmärk oli aidata kaasa asjaomaste varude taastumisele. Tursaga seotud meetmete eesmärk on parandada selektiivsust, muutes tursa väiksema kaaspüügi tasemega püügivahendite kasutamise kohustuslikuks nendes piirkondades, kus tursapüük on märkimisväärne, vähendades seeläbi kõnealuse varu kalastussuremust segapüügil. Merlangiga seotud meetmed seisnevad püügivahendite omaduste tehnilises muutmises eesmärgiga vähendada merlangi kaaspüüki. Vastavalt [määrusega 2019/472 kehtestatud] läänepiirkonna vete mitmeaastase kava artiklile 8, kui teaduslikest nõuannetest nähtub, et kõnealuse kava artikli 1 lõikes 1 osutatud mis tahes kalavaru kudekarja biomass on väiksem kui B_{lim} , tuleb võtta täiendavaid heastamismeetmeid, et tagada asjaomase kalavaru kiire taastumine maksimaalse jätkusuutliku saagikuse (MSY) saamiseks vajalikust kõrgemal tasemel. Eelkõige võivad kõnealused heastamismeetmed hõlmata asjaomase kalavaru sihtpüügi peatamist ning püügivõimaluste piisavat vähendamist selliste kalavarude puhul või muude kalavarude puhul, mille püügiga piirkonnas kaasneb tursa või merlangi kaaspüük.

(56) Tursklaste kaaspüügi vähendamise meetmed on funktsionaalselt seotud nende liikide lubatud kogupüügiga, mida püütakse koos tursklastega segapüügil (nt kilttursk, kenakammeljad, euroopa merikurat ja norra salehomaar), kuna ilma nende meetmete kehtestamiseta tuleks sihtliikide lubatud kogupüügi taset vähendada tagamaks, et tursklaste varud saavad taastuda. Seetõttu tehakse ettepanek võtta nimetatud meetmed vastu ka 2021. aasta jaoks, võttes arvesse nende meetmete edasist hindamist ja loodepiirkonna vetega seotud liikmesriikide tehtud tööd.

(57) Kooskõlas ühise kalanduspoliitika piirkonnapõhiseks muutmise protsessiga on loodepiirkonna vetega seotud liikmesriigid esitanud ühise soovitusel, mis käsitleb suuremat hulka erimeetmeid tursa ja merlangi kaaspüügi vähendamiseks Keldi meres ja sellega piirnevates vetes, lähtuvalt 2020. aastal kehtinud heastamismeetmest. Nimetatud ühine

soovitus hõlmab ka täiendavaid selektiivsusega seotud meetmeid, mille eesmärk on vähendada tursklaste kaaspüüki Iiri meres ja Šotimaast läänes asuvates vetes ja mis põhinevad sarnastel meetmetel, mis kehtisid 2020. aastal.

- (58) [Kalanduse teadus-, tehnika- ja majanduskomitee (STECF)] leiab, et kavandatavad meetmed on üldjoontes selektiivsemad või vähemalt sama selektiivsed, kui [määruses 2019/1241] sätestatud tehnilised meetmed ning komisjon kaalub praegu nende meetmete lisamist loodepiirkonna vetes otsest majandamishuvi omavate liikmesriikide esitatud ühisel soovitusel põhinevasse delegeeritud õigusakti.
- (59) Kuna need meetmed on terviklikumad ja neid kohaldatakse stabiilsemalt, tuleks funktsionaalselt seotud tehnilisi meetmeid kohaldada üksnes juhul, kui puudub delegeeritud õigusakt, mis on võetud vastu määruse [2019/1241] artikli 15 lõike 2 kohaselt ja millega muudetakse nimetatud määruse VI lisa, kehtestades vastavad tehnilised meetmed seoses loodepiirkonna vetega.“
- 19 Määruse 2021/92 artiklis 15 „Keldi mere puhul seoses tursa ja merlangiga kohaldatavad tehnilised meetmed“ on ette nähtud mitu võrgusilma suurust puudutavat meetet, mida kohaldatakse liidu kalalaevade suhtes, mis püüavad põhjatraalide ja nootadega Keldi merel.
- 20 Määruse artiklis 16 „Iiri mere puhul kohaldatavad tehnilised meetmed“ kehtestatakse kohustused, mis puudutavad Iiri merel põhjatraalide või nootadega püüdvate liidu kalalaevade püügivahendeid.
- 21 Nimetatud määruse artiklis 17 „Šotimaa läänerranniku vete puhul kohaldatavad tehnilised meetmed“ on nähtud ette ka meetmed, mis puudutavad võrgusilma suurust ja mida kohaldatakse Šotimaa läänerranniku vetes põhjatraalide või nootadega püüdvate liidu kalalaevade suhtes.
- 22 Määruse 2021/92 artikli 20 „Keelatud liigid“ kohaselt on liidu kalalaevadel keelatud püüda, pardal hoida, ümber laadida ja lossida teatavaid liike konkreetsete ICESi rajoonide ja alapiirkondade liidu vetes. Samuti on selles sättes märgitud, et osutatud liikide isendite juhupüügi korral ei tohi neid kahjustada ja püütud isendid tuleb viivitamata vette tagasi lasta.
- 23 Määruse artikkel 59 „Üleminekusäte“ on sõnastatud järgmiselt:
- „Artikleid 11, 19, 20, 27, 33, 34, 41, 42, 43, 48, 50 ja 57 kohaldatakse *mutatis mutandis* ka 2022. aastal, kuni jõustub määrus, millega määratakse kindlaks kalapüügivõimalused 2022. aastaks.
- Artikleid 15, 16 ja 17 kohaldatakse kuupäevani, mil hakatakse kohaldama määruse [2019/1241] artikli 15 lõike 2 kohast delegeeritud õigusakti, millega muudetakse nimetatud määruse VI lisa, kehtestades vastavad tehnilised meetmed seoses loodepiirkonna vetega.“

Institutsioonidevaheline kokkulepe

- 24 Euroopa Parlamendi, Euroopa Liidu Nõukogu ja Euroopa Komisjoni vahel 13. aprillil 2016 sõlmitud institutsioonidevahelise parema õigusloome kokkuleppe (ELT 2016, L 123, lk 1; edaspidi „institutsioonidevaheline kokkulepe“) punkt 2 on sõnastatud järgmiselt:

„Kasutades oma volitusi ja kooskõlas aluslepingutes sätestatud menetlustega ning tuletades meelde tähtsust, mis nad omistavad ühenduse meetodile, lepivad kolm institutsiooni kokku, et nad järgivad liidu õiguse üldpõhimõtteid, nagu demokraatlik legitiimsus, subsidiaarsus ja proportsionaalsus ning õiguskindlus. Samuti lepivad nad kokku liidu õigusaktide koostamisel lihtsuse, selguse ja järjepidevuse ning õigusloomeprotsessi täieliku läbipaistvuse edendamises.“

- 25 Selle kokkuleppe punkti 25 kolmandas ja neljandas lõigus on sätestatud:

„Kui kavandatakse õigusliku aluse muutmist nii, et see toob kaasa seadusandliku tavamenetluse asendamise seadusandliku erimenetluse või muu kui seadusandliku menetlusega, vahetavad kolm institutsiooni selles küsimuses arvamusi.

Kolm institutsiooni lepivad kokku, et õigusliku aluse valik on õiguslik otsus, mis tuleb teha objektiivsetel alusel, mis alluvad kohtulikule kontrollile.“

Menetluse taust

- 26 Komisjon tegi 27. oktoobril 2020 ettepaneku võtta vastu nõukogu määrus, millega määratakse 2021. aastaks kindlaks teatavate kalavarude ja kalavarurühmade püügi võimalused, mida kohaldatakse liidu vetes ja liidu kalalaevade suhtes teatavates vetes väljaspool liitu (COM(2020) 668 (final)).
- 27 Komisjon ajakohastas seda ettepanekut 14. detsembril 2020, võttes vastu mitu vaidlustatud sätetega identset sätet.
- 28 Euroopa Liidu Nõukogu võttis 28. jaanuaril 2021 vastu määruse 2021/92. Vastavalt selle määruse artiklile 60 jõustus see *Euroopa Liidu Teatajas* avaldamise päeval ehk 29. jaanuaril 2021.
- 29 Parlament algatas 22. aprillil 2021 Euroopa Kohtu kantseleisse esitatud hagiavaldusega ELTL artikli 263 teise lõigu alusel käesoleva kohtuasja vaidlustatud sätete tühistamise nõudes.

Hagi esitamisele järgnenud faktilised asjaolud

- 30 Komisjon võttis 23. augustil 2021 vastu delegeeritud määruse (EL) 2021/2324, millega muudetakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust 2019/1241 seoses tehniliste meetmetega, mis käsitlevad teatavat põhjalähedast ja pelaagilist püüki Keldi meres, Iiri meres ja Šotimaa lääneranniku vetes (ELT 2021, L 465, lk 1). See määrus võeti vastu määruse 2019/1241 artikli 10 lõike 4 ja artikli 15 lõike 2 alusel.
- 31 Esiteks nähtub selle delegeeritud määruse põhjendusest 2, et Belgia Kuningriik, Iirimaa, Hispaania Kuningriik, Prantsuse Vabariik ja Madalmaade Kuningriik esitasid esimese ühise soovitusena 2020. aasta mais. Komisjoni palvel esitasid need liikmesriigid 14. detsembril 2020 läbivaadatud ühise soovitusena.

- 32 Teiseks on nimetatud delegeeritud määruse põhjenduses 3 täpsustatud, et seniks kuni ühises soovitusel kavandatud meetmed delegeeritud õigusaktiga vastu võetakse, kehtestati määruse 2021/92 artiklites 15–17 heastamismeetmed määruse 2019/472 mõistes, mille eesmärk on vähendada tursa ja merlangi kaaspüüki Keldi merel ning piirnevatel aladel, ja täiendavad tehnilised meetmed, mille eesmärk on vähendada tursaliste kaaspüüki Iiri merel ja Šotimaa lääneranniku vetes. Meetmed on funktsionaalselt seotud sihtliikide lubatud kogupüügi tasemetega segapüügi korral, sest ilma nende meetmeteta oleks pidanud lubatud kogupüügi tasemeid vähendada, et võimaldada kaaspüügivarudel taastuda.
- 33 Kolmandaks on delegeeritud määruse põhjenduse 6 kohaselt selle määruse eesmärk koondada ühte õigusakti olemasolevad sätted eelkõige tehniliste meetmete kohta, mis vastavad määruse 2021/92 artiklites 15–17 kehtestatud meetmetele.
- 34 Nõukogu võttis 27. jaanuaril 2022 vastu määruse (EL) 2022/109, millega määratakse 2022. aastaks kindlaks teatavate kalavarude ja kalavarurühmade püügi võimalused, mida kohaldatakse liidu vetes ning liidu kalalaevade suhtes teatavates vetes väljaspool liitu (ELT 2022, L 21, lk 1). Vastavalt kõnealuse määruse artiklile 60 jõustus see määrus *Euroopa Liidu Teatajas* avaldamise päeval ehk 31. jaanuaril 2022.

Poolte nõuded ja menetlus Euroopa Kohtus

- 35 Parlament palub Euroopa Kohtul:
- tühistada vaidlustatud sätted ja
 - mõista kohtukulud välja nõukogult.
- 36 Nõukogu palub Euroopa Kohtul:
- jätta hagi põhjendamatusesse tõttu rahuldamata;
 - vaidlustatud sätete tühistamise korral jätta nende tagajärjed kehtima ja
 - mõista kohtukulud välja parlamendilt.
- 37 Euroopa Kohtu presidendi 19. augusti 2021. aasta otsusega lubati komisjonil astuda menetlusse nõukogu nõuete toetuseks.
- 38 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 62 alusel palusid kohtujurist ja ettekandja-kohtunik 13. mai 2022. aasta kirjas pooltel esitada oma seisukohad määruse 2022/109 vastuvõtmise mõju kohta parlamendi hagile. Pooled täitsid selle palve.

Hagi

Vastuvõetavus

Poolte argumendid

- 39 Oma repliigis esitatud sissejuhatavas menetluslikus märkuses väidab nõukogu esiteks, et komisjoni poolt delegeeritud määruse 2021/2324 vastuvõtmine pärast käesoleva hagi esitamist lõpetas määruse 2021/92 artiklites 15–17 ette nähtud meetmete kohaldamise, mistõttu on hagi ese nende artiklite ja määruse artikli 59 teise lõigu osas ära langenud.
- 40 Teiseks ja igal juhul on nimetatud hagi ese ära langenud 31. detsembril 2021 määruse 2021/92 artiklite 15–17 osas, kuna nende sätete ajaline kohaldamine piirdus üksnes aastaga 2021. Mis puudutab selle määruse artiklit 20, siis see tekitas tagajärgi ainult kuni määruse 2022/109 jõustumiseni ehk 31. jaanuarini 2022.
- 41 Parlament seevastu leiab, et delegeeritud määruse 2021/2324 vastuvõtmine ei takista Euroopa Kohtul tegemast otsust määruse 2021/92 artiklite 15–17 kehtivuse kohta. Nimelt, ehkki selle delegeeritud määruse teatavad sätted kordavad määruse 2021/92 artiklite 15–17 sisu, on need sätted liidu õiguskorras endiselt olemas ja need tuleb õiguskindluse huvides kehtetuks tunnistada.
- 42 Määruse 2022/109 jõustumise kohta väidab parlament sarnaselt komisjoniga, et selle määruse vastuvõtmine ei mõjuta käesolevat hagi.
- 43 Parlament rõhutab, et on tavaline praktika, et määrus, millega kehtestatakse kalapüügivõimalused konkreetseks aastaks, ei muuda eelnevat aastat käsitlevat määrust kehtetuks. Niisugune toimimisviis võimaldab muu hulgas tugineda selle määruse sätetele liikmesriikide ja ettevõtjate vastu isegi pärast vastava püügihooaja lõppu, eelkõige selleks, et tagantjärele kontrollida, kas püügitegevus on ettenähtud kalapüügivõimalustega kooskõlas.
- 44 Peale selle leiab parlament, et Euroopa Kohus peab lahendama käesoleva hagi, kuna nõukogu võib tulevikus võtta niisuguseid tehnilisi meetmeid nagu need, mis sisalduvad vaidlustatud sätetes.

Euroopa Kohtu hinnang

- 45 Euroopa Kohus on juba tunnistanud vastuvõetavaks hagi, milles palutakse tühistada õigusakt, mis on juba täide viidud või mis ei ole hagi esitamise ajal enam kohaldatav (1. oktoobri 2009. aasta kohtuotsus komisjon vs. nõukogu, C-370/07, EU:C:2009:590, punkt 17 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 46 Selline lahendus on põhjendatud eelkõige vajadusega tagada, et väidetav õigusvastasus ei korduks (vt selle kohta 24. juuni 1986. aasta kohtuotsus AKZO Chemie ja AKZO Chemie UK vs. komisjon, 53/85, EU:C:1986:256, punkt 21, ning 26. aprilli 1988. aasta kohtuotsus Apesco vs. komisjon, 207/86, EU:C:1988:200, punkt 16). Nii on see juhul, kui – nagu käesolevas asjas – kalanduse valdkonnas vastu võetud õigusnormid on ajaliselt piiratud ja igal aastal võetakse vastu uued eeskirjad.

- 47 Sellest tuleneb, et ei komisjoni poolt delegeeritud määruse 2021/2324 vastuvõtmine ega määruse 2022/109 jõustumine ei saa seada kahtluse alla käesoleva hagi eseme säilimist ega mõjutada seeläbi hagi vastuvõetavust.
- 48 Igatahes, kuna parlament ei olnud kohustatud tõendama põhjendatud huvi olemasolu nõukogu otsuste peale tühistamishagi esitamiseks (vt selle kohta 1. oktoobri 2009. aasta kohtuotsus komisjon vs. nõukogu, C-370/07, EU:C:2009:590, punkt 16 ja seal viidatud kohtupraktika), ei ole tema ülesanne ka tõendada, et niisugune huvi menetluse käigus püsib.
- 49 Järelikult on hagi vastuvõetav.

Sisulised küsimused

- 50 Parlament esitab oma hagi põhjenduseks kaks väidet, millest esimese kohaselt on kuritarvitatud alusmäärustes ette nähtud menetlust ja teise kohaselt on rikutud ELL artikli 13 lõikes 2 sätestatud lojaalse koostöö põhimõtet.

Esimene väide, et on kuritarvitatud alusmäärustes ette nähtud menetlust

– Poolte argumendid

- 51 Parlament väidab, et võttes vaidlustatud sätted vastu ELTL artikli 43 lõike 3 alusel, kuritarvitas nõukogu talle selle sättega antud pädevust ja hoidis seeläbi kõrvale alusmäärustes tehniliste meetmete võtmiseks ette nähtud menetlusest, mis andis niisuguste meetmete võtmise pädevuse ainult komisjonile ja kiireloomuliste asjaolude puhul liikmesriikidele.
- 52 Täpsemalt väidab parlament, et nõukogu poolt tehniliste meetmete võtmise menetluse järgimata jätmine, nagu see on ette nähtud alusmäärustes, eelkõige määruse 2019/472 artiklis 9 ning määruse 2019/1241 artikli 10 lõikes 4 ja artiklis 15, kujutab endast võimu kuritarvitamist Euroopa Kohtu praktika tähenduses, mis tuleneb 13. novembri 1990. aasta kohtuotsusest Fedesa jt (C-331/88, EU:C:1990:391, punkt 24) ja 16. aprilli 2013. aasta kohtuotsusest Hispaania ja Itaalia vs. nõukogu (C-274/11 ja C-295/11, EU:C:2013:240, punkt 33 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 53 Nimelt, kuna need ELTL artikli 43 lõike 2 alusel vastu võetud alusmääruste sätted andsid komisjonile pädevuse võtta tehnilisi meetmeid, ei saanud nõukogu võtta vastu vaidlustatud sätteid, tuginedes pädevusele, mis tal on ELTL artikli 43 lõike 3 alusel.
- 54 Nõukogu pädevus võtta tehnilisi meetmeid ELTL artikli 43 lõike 3 alusel on seega piiratud, kuna parlament ja nõukogu leppisid ELTL artikli 43 lõike 2 alusel vastu võetud seadusandlikes aktides kokku, et nõukogu asemel volitatakse pigem komisjoni võtma niisuguseid meetmeid delegeeritud õigusaktidena ELTL artikli 290 alusel.
- 55 Viidates eelkõige Euroopa Kohtu praktikale, mis tuleneb 1. detsembri 2015. aasta kohtuotsusest parlament ja komisjon vs. nõukogu (C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790), leiab parlament, et nõukogu peab austama ja järgima ELTL artikli 43 lõike 2 alusel vastu võetud seadusandlikes aktides eelnevalt kehtestatud raamistikku, kui ta kavatseb nende seadusandlike aktide rakendamiseks võtta meetmeid ELTL artikli 43 lõike 3 alusel.

- 56 Täpsemalt on parlament seisukohal, et määruse 2021/92 artiklite 15–17 ja 20 tulemusel muudeti määruse 2019/1241 VI lisa B osa punktis 1 ja C osas ning I lisa sätestatud eeskirju, rikkudes seeläbi viimati nimetatud määruse artikli 10 lõiget 4 ja artikli 15 lõiget 2, kuna nende eeskirjade muutmine oli komisjoni, mitte nõukogu ülesanne.
- 57 Muus osas märgib parlament, et nõukogu on määruse 2021/92 põhjenduses 59 ja artikli 59 teises lõigus otsesõnu kinnitanud, et selle määruse artiklites 15–17 ette nähtud tehnilised meetmed oleks pidanud võtma komisjon. Nõukogu ei ole aga kuidagi põhjendanud, miks ta võttis vaidlustatud sätted komisjoni asemel ise vastu.
- 58 Parlament väidab lisaks, et kui vaidlustatud sätetes sisalduvate tehniliste meetmete võtmist oleks põhjendatud kiireloomuliste asjaoludega, oleks selleks sobiv õiguslik alus olnud määruse nr 1380/2013 artiklid 12 ja 13, mille alusel võib erakorralisi meetmeid võtta kas komisjon või liikmesriigid, kuid mitte nõukogu.
- 59 Parlament rõhutab aga, et kiireloomuliste asjaolude puudumisel on määruse 2019/472 artikli 8 lõigetes 2 ja 3 nähtud ette, et parandusmeetmeid saab võtta ainult komisjon delegeeritud õigusaktides.
- 60 Nõukogu, keda toetab komisjon, leiab, et esimene väide ei ole põhjendatud.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

- 61 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on õigusakti puhul võimu kuritarvitamisega tegemist vaid siis, kui objektiivsete, asjakohaste ja ühtlasegevate tõendite põhjal selgub, et õigusakt on vastu võetud eranditult või peamiselt muude eesmärkide saavutamiseks kui need, mille jaoks asjaomased volitused anti, või aluslepingutes konkreetse juhtumi lahendamiseks spetsiaalselt ette nähtud menetluse vältimiseks (5. mai 2015. aasta kohtuotsus Hispaania vs. parlament ja nõukogu, C-146/13, EU:C:2015:298, punkt 56 ning seal viidatud kohtupraktika).
- 62 Käesoleval juhul tuleb analüüsida, kas vaidlustatud sätted võeti vastu muude eesmärkide saavutamiseks kui need, mille jaoks volitus anti, või konkreetse juhtumi lahendamiseks EL toimimise lepingus spetsiaalselt ette nähtud menetluse vältimiseks, nagu väidab parlament.
- 63 Mis esimesena puudutab küsimust, kas vaidlustatud sätted kuuluvad nõukogu pädevusse ELTL artikli 43 alusel, siis tuleb märkida, et nimetatud artikli lõigetel 2 ja 3 on erinev eesmärk ning kummalgi on konkreetne kohaldamisala, mistõttu saab neid kasutada eraldi alusena ühise kalanduspoliitika raames võetavate meetmete vastuvõtmiseks (1. detsembri 2015. aasta kohtuotsus parlament ja komisjon vs. nõukogu, C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790, punkt 58).
- 64 Kui aga nõukogu võtab õigusakte vastu ELTL artikli 43 lõike 3 alusel, peab ta järgima oma pädevuse piire ning vajaduse korral ka ELTL artikli 43 lõike 2 alusel juba kehtestatud õiguslikku raamistikku (1. detsembri 2015. aasta kohtuotsus parlament ja komisjon vs. nõukogu, C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790, punkt 58).
- 65 Seejärel tuleb märkida, et ELTL artikli 43 lõikes 3 on nähtud ette, et nõukogu võtab komisjoni ettepaneku põhjal vastu meetmed hindade ja maksude, toetuste ja koguseliste piirangute kehtestamise ning kalapüügivõimaluste kehtestamise ja eraldamise kohta.

- 66 Euroopa Kohus on täpsustanud, et see säte võib hõlmata meetmeid, mis ei piirdu kalapüügivõimaluste kehtestamise ja eraldamisega, tingimusel et need meetmed ei hõlma poliitilisi valikuid, mis on ühise põllumajanduspoliitika ja ühise kalanduspoliitika eesmärkide saavutamiseks sobiva laadi tõttu liidu seadusandja pädevuses (1. detsembri 2015. aasta kohtuotsus parlament ja komisjon vs. nõukogu, C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790, punkt 59).
- 67 Mis käesoleval juhul puudutab esiteks määruse 2021/92 artikleid 15–17, siis ilmneb selle määruse põhjendustest 55–58, et nendes sätetes ette nähtud tehniliste meetmete eesmärk on püügivahendite selektiivsuse parandamise teel aidata kaasa asjaomaste varude taastumisele sarnaselt varem määrusega 2020/123 võetud erimeetmetega.
- 68 Peale selle tuleneb määruse 2021/92 põhjendusest 56 ja delegeeritud määruse 2021/2324 põhjendusest 3, nagu on mainitud käesoleva kohtuotsuse punktis 32, et määruse 2021/92 artiklites 15–17 ette nähtud tehnilised meetmed on funktsionaalselt seotud nende liikide lubatud kogupüügi tasemetega, mida püütakse segapüügil, kuna ilma niisuguste meetmete kehtestamiseta tuleks lubatud kogupüügi taset vähendada, et võimaldada kaaspüügivarudel taastuda.
- 69 Teiseks tuleb määruse 2021/92 artikli 20 kohta sarnaselt komisjoniga märkida, et selles ette nähtud püügikeeld kujutab endast kalapüügivõimaluste puudumist, mida võib vajaduse korral hiljem muuta piiratud kalapüügivõimalusteks olenevalt asjaomaste liikide varude arengust.
- 70 Lisaks, nagu ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 79 märkis, erinevalt nõukogu poolt ELTL artikli 43 lõike 3 alusel tehtud muudatustest kalapüügivõimaluste kehtestamise reeglite osas, mis olid kesksel kohal 1. detsembri 2015. aasta kohtuotsuses parlament ja komisjon vs. nõukogu (C-124/13 ja C-125/13, EU:C:2015:790), ei ole vaidlustatud sätete vastuvõtmise eesmärk kohandada lubatud kogupüügi ja püügikoormuse piirangute kehtestamise üldist mehhanismi, et kõrvaldada varasemate eeskirjade kohaldamisest tekkinud puudused või määrata kindlaks õiguslik raamistik, milles neid lubatud kogupüüke ja püügikoormuse piiranguid kehtestatakse.
- 71 Vastupidi, määruse 2021/92 artiklid 15–17 ja 20 paistavad silma sellega, et need on oma ulatuselt piiratud eriliste asjaoludega, nimelt et nendes sätetes ette nähtud meetmed on mõeldud kohaldamiseks üksnes teatud piirkondades tegutsevatele teatud tüüpi laevadele ning puudutavad vaid teatavaid liike, ning neid artikleid iseloomustab asjaolu, et neid kohaldatakse ajutiselt. Järelikult ei eelda need liidu seadusandjale jäetud poliitilist valikut käesoleva kohtuotsuse punktis 66 viidatud kohtupraktika tähenduses.
- 72 Järelikult kuuluvad vaidlustatud sätted põhimõtteliselt nõukogu pädevusse ELTL artikli 43 lõike 3 alusel.
- 73 Mis teisenä puudutab alusmääruste mõju sellele pädevusele, siis tuleb märkida, et nendes määrustes – täpsemalt määruse 2019/472 artiklis 9 ning määruse 2019/1241 artikli 10 lõikes 4 ja artiklis 15 – oli ette nähtud erimenetlus komisjoni poolt tehniliste meetmete võtmiseks, see tähendab ELTL artikli 290 alusel delegeeritud õigusaktide vastuvõtmiseks.
- 74 Siiski ei takista see komisjonile antud pädevus nõukogul võtta talle ELTL artikli 43 lõikest 3 tuleneva pädevuse alusel tehnilisi meetmeid, mis puudutavad asjaomastes alusmääruse sätetes nimetatud küsimustega sarnaseid küsimusi niisugustel asjaoludel, nagu on kõne all käesolevas kohtuasjas, st juhul, kui komisjon ei ole sekkunud selleks, et asjaomaste alusmääruse sätete alusel delegeeritud õigusakte ise vastu võtta.

- 75 Nimelt nähtub määruse 2021/92 artikli 59 teisest lõigust, et artiklite 15–17 kohaldatavus pidi lõppema niipea, kui komisjon võtab vastu ühe või mitu delegeeritud akti nendesamade tehniliste meetmete kohta.
- 76 Neil asjaoludel tuleb sarnaselt kohtujuristi ettepaneku punktis 83 märgituga asuda seisukohale, et vaidlustatud sätted olid mõeldud oma olemuselt ajutisteks ning et nõukogu ei riivanud, vaid hoopis soovis otsesõnu säilitada komisjoni pädevust võtta vastu delegeeritud õigusakte.
- 77 Komisjoni pädevust ei ole tunnustatud mitte ainult määruse 2021/92 artikli 59 teisese lõigus, vaid ka põhjenduses 59, milles on märgitud, et komisjoni poolt määruse 2019/1241 alusel võetud tehnilised meetmed on terviklikumad ja neid kohaldatakse stabiilsemalt kui vaidlustatud sätetes ette nähtud tehnilisi meetmeid.
- 78 Määruse 2021/92 artiklis 20 sisalduva püügikeelu kohta tuleb märkida, et kuigi määruse 2019/1241 artikli 10 lõige 2 sisaldab sarnast püügikeeldu, puudutab see keeld siiski teisi kala- ning karbi- ja koorikloomaliike.
- 79 Vastab tõele, et määruse 2019/1241 artikli 10 lõikes 4 on sätestatud, et komisjonil on õigus võtta vastu delegeeritud õigusakte, et muuta I lisas esitatud liikide nimekirja, kui parimad kättesaadavad teaduslikud nõuanded osutavad, et seda nimekirja on vaja muuta.
- 80 Siiski on määruse 2019/1241 artikli 10 lõikes 2 märgitud, et lisaks lõikes 1 osutatud liikidele on liidu laevadel keelatud püüda, pardal hoida, ümber laadida, lossida, säilitada, müüa, esitleda või müügiks pakkuda I lisas loetletud liike või liike, mida on keelatud püüda „muude liidu õigusaktide kohaselt“.
- 81 Tuleb aga samamoodi nagu nõukogu ja komisjon tõdeda, et määruse 2019/1241 artikli 10 lõikes 2 osutatud „muud liidu õigusaktid“ hõlmavad muu hulgas nõukogu määrusi, millega kehtestatakse kalapüügivõimalused ja mis on vastu võetud ELTL artikli 43 lõike 3 alusel.
- 82 Seega tegutses nõukogu vaidlustatud sätete vastuvõtmisel talle ELTL artikli 43 lõikest 3 tulenevate volituste piires ning järgis ELTL artikli 43 lõike 2 alusel kehtestatud konkreetset õiguslikku raamistikku.
- 83 Neil asjaoludel ei võimalda Euroopa Kohtule esitatud toimiku materjalid järeldada objektiivsete, asjakohaste ja ühtelangevate tõendite alusel, nagu nõuab käesoleva kohtuotsuse punktis 61 viidatud kohtupraktika, et vaidlustatud sätete puhul on tegemist võimu kuritarvitamisega, nagu väidab parlament.
- 84 Seda järeldust ei lükka ümber parlamendi argument, et vaidlustatud sätetes sisalduvad meetmed oleks tulnud võtta kas komisjoni või liikmesriikide erakorraliste meetmetena, mille eesmärk on vältida tõsist ohtu mere bioloogiliste ressursside kaitsele või mere ökosüsteemile, määruse nr 1380/2013 artiklite 12 ja 13 tähenduses, või – kiireloomuliste asjaolude puudumisel – komisjoni delegeeritud õigusaktidena, kuna määruse 2019/472 artikli 8 lõigetes 2 ja 3 on ette nähtud vaid need kaks võimalust.
- 85 Nimelt esiteks, nagu ka parlament on nõustunud, ei kujuta vaidlustatud sätted nende eset ja eesmärki arvestades endast erakorralisi meetmeid, mille eesmärk on vältida tõsist ohtu mere bioloogiliste ressursside kaitsele määruse nr 1380/2013 artiklite 12 ja 13 tähenduses. Teiseks

sekkus nõukogu menetlusse ja võttis vaidlustatud sätted vastu vaheperioodil, mil komisjon ei olnud veel kasutanud muud võimalust, mis on otsesõnu ette nähtud määruse 2019/472 artikli 8 lõigetes 2 ja 3, ning võttis nende sätete alusel vastu ühe või mitu delegeeritud õigusakti.

- 86 Nagu komisjon oma menetlusse astuja seisukohtades õigesti märkis, olid määruse 2020/123 artiklis 13 sisalduvad varasemad parandusmeetmed mõeldud jääma jõusse kuni 31. detsembrini 2020. Samuti kohaldati varasemaid meetmeid – teatavate ohuvaldkondade liikide püügikeeldu – vastavalt selle määruse artiklile 54 jätkuvalt *mutatis mutandis* ka 2021. aastal, kuni jõustus määrus, millega määrati kindlaks kalapüügivõimalused 2021. aastaks, ehk määrus 2021/92.
- 87 Mis peale selle puudutab konkreetset määruse 2021/92 artikleid 15–17, siis – nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 88 märkis – kuna tehtavad jõupingutused keskendusid Euroopa Liidu ja Ühendkuningriigi vahelise kokkuleppe saavutamisele tehniliste meetmete võtmises, tulenevalt Ühendkuningriigi liidust lahkumisest, ei esitatud ühtegi ühist soovitusi, mida nõutakse määruse 2019/472 artikli 9 lõikes 1 ja määruse 2019/1241 artikli 15 lõikes 2, piisavalt vara selleks, et komisjon oleks saanud võtta 2021. aasta alguses vastu delegeeritud õigusakti. See asjaolu on ülejäänud osas leidnud kinnitust delegeeritud määruse 2021/2324 põhjenduses 2, mille kohaselt esitasid Belgia Kuningriik, Iirimaa, Hispaania Kuningriik, Prantsuse Vabariik ja Madalmaade Kuningriik esimese ühise soovitusi küll 2020. aasta mais, kuid need liikmesriigid esitasid läbivaadatud ühise soovitusi alles 14. detsembril 2020.
- 88 Seega, nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 89, täitis nõukogu vaidlustatud sätteid vastu võttes tühimiku, mis oleks muidu kestnud osa 2021. aastast, kui mitte terve selle aasta.
- 89 Järelikult tuleb apellatsioonkaebuse esimene väide tagasi lükata.

Teine väide

– Poolte argumendid

- 90 Parlament väidab, et kuna nõukogu ei järginud vaidlustatud sätetes sisalduvate meetmete vastuvõtmisel alusmäärustes ette nähtud menetluskorda, ei täitnud ta – ELL artikli 13 lõiget 2 rikkudes – oma kohustust teha parlamendiga lojaalset koostööd.
- 91 Eelkõige väidab parlament, et nõukogu on rikkunud institutsioonidevahelise kokkuleppe punkti 2, milles on sätestatud lojaalse koostöö kohustus õigusaktide ja delegeeritud õigusaktide ettevalmistamise ja vastuvõtmise menetlustes ning mis on ELTL artikli 295 kohaselt pooltele, eelkõige nõukogule ja parlamendile, siduv.
- 92 Tehniliste meetmete võtmine ELTL artikli 43 lõike 3 alusel – selle asemel, et võtta vastu delegeeritud õigusakt vastavalt alusmäärustele – takistas parlamendil teostada kontrolli ELTL artikli 290 lõike 2 punkti b alusel võetud meetmete üle ja võttis seega parlamendilt igasuguse rolli seadusandlikus menetluses.
- 93 Lisaks rõhutab parlament, et nõukogu ei teavitanud teda oma kavatsusest muuta vaidlustatud sätete vastuvõtmiseks menetlust. Ta märgib, et institutsioonidevahelise kokkuleppe punktis 25 on sätestatud kohustus konsulteerida teiste institutsioonidega õigusliku aluse muutmise küsimuses, mis võib märkimisväärselt muuta volituste jaotust akti vastuvõtmisel võrreldes sellega, mis on ette nähtud liidu õiguses.

94 Nõukogu, keda toetab komisjon, palub teise väite tagasi lükata.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

95 ELL artikli 13 lõike 2 kohaselt peavad institutsioonid olema omavahelises koostöös üksteise suhtes lojaalsed. Seda lojaalset koostööd tuleb siiski teostada igale institutsioonile aluslepingutega antud volituste piires, mistõttu sellest sättest tulenev kohustus ei saa nimetatud volitusi muuta (vt selle kohta 12. veebruari 2015. aasta kohtuotsus parlament vs. nõukogu, C-48/14, EU:C:2015:91, punktid 57 ja 58).

96 Osutamaks teise väite raames sellele, et nõukogu rikkus vaidlustatud sätete vastuvõtmisel lojaalse koostöö põhimõtet, tugineb parlament sisuliselt arutluskäigule, mis põhineb eeldusel, et nõukogu võttis vaidlustatud sätteid vastu alusmäärusi eirates ja ületas seega oma aluslepingutega antud volitusi.

97 Käesoleva kohtuotsuse punktides 82 ja 83 nähtub siiski, et nõukogu tegutses vaidlustatud sätete vastuvõtmisel talle ELTL artikli 43 lõikest 3 tulenevate volituste piires ega kuritarvitanud võimu.

98 Sellest tuleneb, et parlamendi väide, et nõukogu eiras ELL artikli 13 lõikes 2 sätestatud lojaalse koostöö põhimõtet, ei ole põhjendatud.

99 Seda järeldust ei lükka ümber parlamendi argumendid, mis tuginevad institutsioonidevahelise kokkuleppe punktidele 25, kuna nagu ka nõukogu õigustatult väitis, võeti määrus 2021/92 vastu samal õiguslikul alusel kui see, mille pakkus välja komisjon, ehk ELTL artikli 43 lõike 3 alusel, mistõttu ei ole muudetud õiguslikku alust kõnealuse punkti 25 tähenduses.

100 Järelikult tuleb teine väide tagasi lükata.

101 Kuna ühegi hagi väitega ei ole nõustatud, tuleb hagi tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

102 Kodukorra artikli 138 lõike 1 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna nõukogu on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja parlament on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista parlamendilt.

103 Kodukorra artikli 140 lõike 1 alusel kannab komisjon ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Jätta Euroopa Parlamendi kohtukulud tema enda kanda ning mõista temalt välja Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud.

3. Jätta Euroopa Komisjoni kohtukulud tema enda kanda.

Allkirjad